

til Lov om Tillæg til Lov af 1ste Marts 1889 om Tillæg til og Forandringer i Lov af 2den Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet og det nærmest dermed i Forbindelse staaende Bygningsvæsen, saaledes som dette Lovforslag blev vedtaget ved 2den Behandling i Gaar, Forslag til Lov om Underholdsbidrag til Born, der ere avlede uden for Høsteskab, m. m., saaledes som dette Lovforslag blev vedtaget ved 2den Behandling i Gaar, Vædringsforslag til 3dje Behandling af Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser.

De fleste Sager paa Dagsordenen have kun kunnet opføres eventuelt, idet Fristen efter Forretningsordenen ikke under de forhaandenværende Omstændigheder kan iagttages. At Sagerne bør fremmes, kan der jo ikke være Tvivl om. Og jeg betragter derfor Tingets Samtykke til Sagernes Behandling som givet, hvis ingen forlanger formelig Afstemning. (Ophold). Det er saaledes givet.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Eventuelt: Tredje Behandling af Forslag til Lov om anerkendte Sygekasser.

(Anden Behandling findes i Tidenden Sp. 1912 ff.)

Der var til denne Behandling stillet følgende Vædringsforslag:

Af Udvalget:

Til § 4.

§ Slutningen af 2det Stykke tilføjes: „Ligeledes kunne Medlemmer af anerkendte Jagt- og Sygekasser, naar de træde ud af deres Jagt, beholde deres Medlemsret, for saa vidt Vedtægten hjemler det, og det i øvrigt ikke staar i Strid med Loven.“

Til § 20 Nr. 6.

„Hjælp“ ændres til „Pengehjælp“.

Formanden: Det er Vædringsforslagene, der først komme til Behandling. Jeg gør opmærksom paa, at i det andet Vædringsforslag er der indløben en Trykfejl, i Stedet for: „Til § 20 Nr. 6“ skal staa: „§ 20 Nr. 5“.

Ordføreren (Reedtz-Thott): Vædre Medlemmer ville erindre, at det fra Mindevalget i Udvalget i Gaar blev fremført, at der kunde være Medlemmer af Jagt- og Sygekasserne, som kunde blive uheldigt stillede derved, at Begyndelsen af § 8 blev udstemt, altsaa den Bestemmelse, at Medlemmer, som træde ud af det Jagt, som Kassen omfatter, dog kunne blive optagne i en anden anerkendt Sygekasse. For at afhjælpe denne Ulempe og for at give Sygekasserne en fakultativ Adgang til at beholde de Medlemmer, der maatte ønske at blive i Jagt- og Sygekassen, er den ene af disse Vædringer stillet. — Den anden er stillet i Henhold til en Henstilling til Udvalget, som stete i Gaar under Forhandlingen. Et æret Medlem (Fussing) henlede Opmærksomheden paa det mindre heldige i Bestemmelsen § 20 Nr. 5 — saaledes skal det være — hvorefter der i en anerkendt Sygekasses Vedtægt kan fastkættres, at Hjælp ikke ydes for Drankerhugdomme, veneriske Sygdomme eller Sygdomme, der hidrøre fra Slagsmaal. Da Udvalget maa erkende, at det Tilfælde kunde indtræde, at disse Sygdomme ikke paadroges ved egen Skyld, har det ment, at der ikke kunde være noget i Vejen for, at der ydes Sygehjælp ogsaa i disse Tilfælde. Hertil skal jeg indskrænke mig med Hensyn til Vædringsforslaget. — Men det maa maasse endnu være mig tilladt at gøre en enkelt Bemærkning om selve Lovforslaget. Der er blevet rettet til mig Spørgsmaal om Forstaaelsen af § 22, som den nu lyder. Der staar deri: „Retten til af en anerkendt Sygekasse at nyde Pengehjælp skal strække sig til et Tidsrum af mindst 13 Uger i Løbet af 12 paa hinanden følgende Maaneder.“

Har et Medlem i Løbet af 3 paa hinanden følgende Regnskabsaar nydt Sygehjælp i i alt 60 Uger, ophøre dets Ret til at faa yderligere Hjælp af Kassen, medmindre Vedtægten bestemmer anderledes“. Det er Udvalgets Tanke dermed, at den egentlige Pengehjælp i 3 paa hinanden følgende Regnskabsaar kan udstrækkes til 3 Gange 13 Uger, altsaa 39 Uger, men naar disse 39 Uger, i hvilke der er ydet Pengehjælp, ere forløbene vil der endnu yderligere kunne gives Sygehjælp, det vil sige Vægehjælp, Hospitalshjælp, eller i de Sygekasser, hvor der ikke ydes Vægehjælp og Hospitalshjælp, en vis Del af Pengehjælpen. Dette har været Meningen, jeg synes egentlig ikke, at Bestemmelsen kan give Anledning til nogen Misforstaaelse.

Indenrigsministeren (Jungerslev): Mod de stillede Vædringsforslag har jeg